

Sygn. akt II KZ 11/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. J. K.**

skazanego z art. 202 § 2 d.k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 marca 2018 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKz [...],

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 października 2017 r. Sąd Okręgowy w W. nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego J. J. K. o stwierdzenie darowania kary konfiskaty mienia orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W. z dnia 31 października 1984 r., sygn. akt IV K [...].

Powyższe orzeczenie zażaleniem zaskarżył obrońca J. J. K..

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 8 stycznia 2018 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęła kasacja obrońcy J. J. K. od prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 listopada 2017 r.

Zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2018 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] odmówił przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy prawa i zwrócił ją wraz z uiszczoną opłatą kasacyjną.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca skazanego J. J. K. podnosząc obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 519 k.p.k., poprzez „błędne przyjęcie, że o dopuszczalności kasacji decyduje faktyczna forma zaskarżonego orzeczenia, a nie materia i forma orzeczenia, którą powinno ono mieć zgodnie z obowiązującymi przepisami, co doprowadziło do niezasadnego zwrotu złożonej w niniejszej sprawie kasacji” oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości, celem nadania biegu kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Zaprezentowana w zażaleniu argumentacja wskazująca na wadliwość orzekania przez sądy obu instancji na posiedzeniach w formie postanowień zamiast na rozprawach – wyrokiem, jest oczywiście nietrafna. Zgodnie bowiem z art. 12 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii (Dz.U.1989.64.390) orzeczenia w przedmiocie stosowania amnestii zapadają w formie postanowienia. A tylko w sprawach rozpoznawanych na rozprawie o zastosowaniu amnestii orzeka się wyrokiem.

W sprawie J. J. K. sądy o zastosowaniu amnestii w istocie w ogóle nie orzekały. Jak bowiem trafnie wskazał Sąd Okręgowy w W. w postanowieniu z dnia 2 października 2017 r. orzeczonej wobec skazanego kara dodatkowa konfiskaty mienia została wykonana w całości przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii, tj. przed dniem 11 grudnia 1989 r., a zgodnie z art. 6 ust. 1 tej ustawy daruje się karę dodatkową konfiskaty mienia nie wykonaną w całości lub w części. Stąd, co oczywiste, zainicjowana przez obrońcę kwestia mogła być rozpoznana przez Sąd I instancji na posiedzeniu w formie postanowienia. Również Sąd odwoławczy wniesionego przez obrońcę zażalenia nie mógł skierować do rozpoznania na rozprawę. Prawidłowo zatem sądy obu instancji orzekały w tej sprawie na posiedzeniach postanowieniami.

Od wydanego przez Sąd Apelacyjny w [...] w dniu 23 listopada 2017 r. postanowienia utrzymującego w mocy postanowienie Sądu I instancji kasacja stronie nie przysługiwała.

Zgodnie bowiem z art. 519 k.p.k. strona może wnieść kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Powyższe oznacza, że kasacja stronie przysługuje od następujących rodzajów orzeczeń sądu odwoławczego: wyroku utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji; wyroku zmieniającego wyrok sądu pierwszej instancji; wyroku uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i umarzającego postępowanie karne oraz postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowania środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. W konsekwencji stronie nie służy kasacja od:

1. prawomocnych wyroków sądu pierwszej instancji;
2. prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji, które nie kończą postępowania;
3. prawomocnych postanowień sądu pierwszej instancji kończących postępowanie;
4. innych niż postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. prawomocnych postanowień sądu odwoławczego, choćby kończących postępowanie;
5. postanowień wydanych w postępowaniu wykonawczym.

W rezultacie wniesiona w tej sprawie przez obrońcę skazanego kasacja – jako niedopuszczalna z mocy ustawy – nie mogła zostać przyjęta. Dlatego zaskarżone zarządzenie jako prawidłowe nie podlega wzruszeniu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

aw